

НАРОД

„Народ“ излази свакога дана по подне.
Штампарнија се налази у Франковој улици број 20.
Власник
КРСТА Љ. МИЛЕТИЋ

Рукописи се не враћају.
Огласи и белешке наплаћују се по погодби.
Редакција је у улици Франковој бр. 20.
Главни уредник
ДРАГ. С. ГОГИЋ

Који су пријатељи Русије?

Ових дана »Матен« доноси следећи чланак: Кад је планула руска револуција, вест је била дочекана са одушевљењем код демократије савезничких земаља и сва демократија са запада поздрављала је са радошћу демократију која се рађала на истоку Европе. За време тешких изгнаничких година, не у Немачкој и Аустрији, већ у Енглеској, Француској и Италији тражили су и налазили прибежиште проскрибовани Руси; а за време последњих месеца царистичке владавине, реакционарски листови су нарочито и жестоко пребацивали Савезницима њихове искрене симпатије за руску демократију.

У Немачкој и Аустрији, нарочито, и поред хипокритских ратних поклича против царизма, социјална демократија ревностно се чувала сваке могуће химне у част револуције. У толико пре падају на памет чувене речи Карла Маркса о »балавурдији и ђубрету словенском.« Да би се немачки социјал-демократи спречили у сваком ухићењу према руским друговима, извучена је из заборава опора оцена, коју је некада дао Фридрих Енгелс: »Ако каква ствар може да упропасти социјалистички покрет у Западној Европи, то ће бити увођење ових 40.000 руских нихилиста, који су више или мање образовани, болесно амбициозни, сви официјерски кандидати без војске, који се под изговором интернационалних принципа упуштају свуда код радника, краду дирижујуће улоге, уносе у секције своју агитацију и свој, Русима својствени и неизбежни, интригашки дух.« (Енгелс Маркуеу 29 априла 1870).

Човек се сећа и књига, написаних од почетка рата, по наређењу социјал-демократске партије, а где посланик Едуард Давид критикује и исмева немилостиво принципе и тактику руских социјалиста. Најзад и нарочито искорисћавало се у корист пангерманистичких амбиција слабљење Русије, које је долазило услед револуције; а у социјал-демократским ин-

тимним круговима пунонадежно се рецитију ове речи Фридриха Енгелса, који је унапред обележио пут социјалној демократији: »Гвоздена дисциплина, која једина може донети победу, претпоставља одлагање унутрашње политике и војничку диктатуру. Без тога се не може доћи до дисциплине.« (Енгелс Маркуеу 26 септ. 1851).

У Немачкој дакле нити се осетило какво дивљење руској револуцији, нити, о томе не треба ни говорити, икакву жељу да се она имитира. Али већ се срачунавају користи од револуције и средства да се ова добит очува. Данас је револуција руска врло популарна у Берлину и Бечу само код оних царских социјалиста као што су Шајдеман и Виктор Адлер и код великих револуционара који се зову граф Чернин и граф Хертлинг!

Пушта се са извесних страна инсинуација, да »Савезници више не маре Русе.« То нити јесте нити може бити, нити сме да буде.

Савезнички народи не солидаришу руски народ са садашњим управљачима, који га експлоатишу и угњетвају. Ако болшевици представљају руски народ, они не смеју да угушују демократске и социјалистичке листове. То су методи против којих су француски и енглески социјалисти протествовали на својим митинзима, кад год их је употребљавао царизам.

Савезници неће никада заборавити да су Руси, као што каже антипацифистички лист »Рус«, у овом рату »подигли вечни споменик своје верности општој ствари.« Савезници знају како је, у августу 1914, руска армија, која још није била потпуно мобилисана, својим херојским слетом у источну Прусеку, омогућила победу на Марни; како се руска армија, 1915, борила на Гану и у Карпатима и, у току величанственог повола, без метка и без топа држала фронт према армијама Мажененовим и Хинденбурговим; како су, најзад, 1916, армије Брусиловље, тукући Аустрију

и задобивши на стотине хиљада заробљеника, донеле помоћ Италији, којој је било заглажено од Трентина.

Али није социјалистичка ова револуција Троцког и Лењина који пактирају са аутократима из Беча и Берлина; који дају за основу будућега друштва теорију о »парчетухарије«, који употребљавају насиље према избраницима народа; који су учинили да трипут бандити отимају кућу, у којој станује, тешко болестан, Георги Плеханов, који је још пре четрдесет година подигао црвену заставу на Казанској пијаци!

Сва демократија савезничка је са руском револуцијом и против свих њених непријатеља.

МАЂАРСКА ВОЈСКА

Цирх. — Пројект о самосталној мађарској војсци, за коју је изгледало, да је напушту остварења, наилази на многобројне тешкоће. У Бечу се наилази на отпор куд и камо већи него што се могло и предвидети.

»НојеФраје Пресе« опомиње Мађаре, да не навалјују много са захтевима, јер промене које се спремају у Монархији, имају често тешке последице за Мађарску као и за Аустрију.

Присаједињење Галиције Пољској и односи између будуће пољске војске и заједничке Аустро-Угарске војске, или између две војске, међу које може бити подељена, не би требало за Мађаре да буде равнодушно.

Сем тога обе државе морају сада да се заједнички боре против опасности, која прети од права народа, да одлучију о својој судбини.

»У овом часу, кад није довољна ни највећа обавезност, да се избегну нове тешкоће, ниједна рука — нише »Наје Фраје Пресе« — не би смела, да се дигне против јединства војске.

Ово је могуће да се у Аустрији зажели да Мађарска не покреће тако питање о војсци до закључења мира, онда се апсолутно није много тражило од Мађарске.

ХАОС У ПОРТУГАЛИЈИ

Париз. — »Тан« доноси из Мајрида: »У португалским монархистичким круговима кружи вест, да ће се краљ Мануел, да би измирио монархистичке елементе, одрећи престола у корист принца Хуарта, унука Дон Мигела, коме је сада десет година и налази се у Аустрији.

Португалски монархисте

враћају се у Португалију, док се селе у иностранство сви демократе Костине странке.

Тврди се, да се спрема монархистички покрет у Португалији и да су сви официјери, који нису били за интервенцију, поново примљени у службу.

Изборни агенти старе монархије, који су били изгубили сваки утицај, враћају се на позорницу и хапсе све познатије републиканце.

Постоји бојазан да агенти централних држава Немцу ту своје прсте.

ХЕНДЕРСОНОВ ГОВОР

—

Лондон. — Хендерсон је се овако изјаснио о говору Лојда Џорџа:

»Раднички свет са великим задовољством је прихватио овај говор. У њему се налазе принципи, које је странка Рада, на својој последњој конференцији, прогласила за битне циљеве овога рата. Раднички свет је, као увек до сада, заштитник слободе и независности Белгије, Србије, Румуније и Црне Горе и захтева да се на здравом темељу створи лига народа да се изведе разоружање и да се спрече будући ратови.

То је минимум наших захтева, које не можемо смањити. Ако се они остваре тражићемо да се опет потпуно обнове међународни односи и нећемо дозволити економску борбу и бојкот. У колико се изјава Лојда Џорџа слаже са овим принципима, ми је прихваћемо

и уверени смо, да се данас може пожелети само такав мир, који у себи неће садржавати клицу будућих ратова.«

»Циљ британског радништва је исти као и 1914. г.: да се уништи милитаризам, и то не само у Немачкој, већ у целоме свету. Ово се може постићи једино закључењем једног искреног мира, који би био заснован на националним аспирацијама појединих народа.

Британски радници прихватају принципе које је оставила руска влада и одлучно одбијају, као и болшевици, сваку идеју, да се из овога рата извуче каква империјалистичка корист. Углавним принципима слажемо се са болшевикима. Изгледа ми да се с њима слаже и Вилзон, судећи по његовој последњој изјави. Али, наравно, примена ових принципа после рата биће веома компликована. Ми знамо да у примени тих принципа може бити превара и заседа сваке врсте. О томе имамо најбољи пример у немачким предлозима о Пољској и Литванији. Али ће енглески радници учинити све, да осујете сваку сличну заседу.

Ми захтевамо од наших руских другова, да верују у наше добре намере.

Ма стојим одлучно на бранику својих принципа.«

се оделтње »Народног Комесара за Спорове Послове«. Два црвена гардиста усправаше се на прагу. Док смо ми преговарали с њима, једна млада елегантна дама изиђе из канцеларије, престави нам се као секретар Троцкога, узе наше посетнице и запата нас, да ли долазимо у приватном или званичном циљу, пошто су се очекивале дипломатске претходнице за преговоре.

Сазнали смо ми само журналиста, Зулкина, десна рука Троцкога, обеха нам да ће њи да потражи Троцкога, пошто он није сада у свом кабинету. За тим нас запита увред: »Видјете ли да ћемо имати мир? — Не. — И ми се много не надамо!«

Очекујући долазак народног трибуна, ми смо разгледали зграду. У време Петра Великог ово је била фабрика за израду катрана за морину. Доцније Смолен је постао васпитни завод за девојке из високе аристократије. Тај пансионат, врло искључив, био је под патронатом царичиним, а под управом једне даме из највишег руског плеиства. Руси и сада као са неким поносом причају, како су услови за прајем у овај институт били тако стриктни, да чак ни ћерка Распућина, Марфа, најје могла у њега да буде примљена, и поред огромног дојучаја свог оца.

У спаваћим собама где су просањени толики безазлени синови, у учионицама где се предавало о коралу, у салонима за забаву где се манифествовало толико детињске сујете — ма сада видимојичнике, митрозе, црвене гардисте, где славају или дискутију о великим револуционарним проблемима или просто једу са лармом и буком.

Све то даје утисак нечега из колонија. Кроз дугачке ходнике, са кошкастим плафонима као у манастиру, пролазе сваки час, тамо и овамо, као сенке, чудновате фигуре са затреним очима, са косама и и брадама великим и замршеним, са немарним погледом и троничним лицима. Кроз миглу дуванског дима они изгледају као фантоми.

Заморени чекањем, вратимо се понова пред кабинет Троцкога. Један младић се појави и рече нам: »Друг Троцки примиће вас десет минута.«

Нова пауза од четврт сата. Од једном диктатор протурит главу кроз отшкривута врата да изда наређења друговима гардистима.

Ми се приближили: »Грађанине Троцки, ми би хтели да разговаримо с вама десет минута. — Добро, рече он одлучно. Уђите.«

Сала, у коју уђосмо, личила ми је више на бег него ли на какву исплаћачку и идејну лабораторију. Овде се издвојио Троцки да одлучи судбину света.

То је једна нарочата сен-

ИНТЕРВЈУ СА ТРОЦКИМ

Француски новинар Жан Пелисије саопштава у »Информација« под 17 подебром овај интервју:

Један мој пријатељ Србин, који је љубопитљив као и сви артисти, рече ми мало час: »Било би врло интересантно да видимо друга Троцкога и да разговарам с њим преко ове преговоре. Хајдемо, да га интервјуишемо.

Наше саопштење одвезоше нас брзо до Института Смолени, максималистичке цитделе, где заседавају непрекидно Совјет делегата радника и војника. Извршни револуционарни комитет и Веће народних комесара, чији је председник Лењин.

Овај дом, гледан с поља изгледа као огромна касарна вил, још боље, личи на казан мршави и одвратни стари манастир. На капији колској мало смо се задржали код прве страже Црвене Гарде, која нас је пропустила без икаквих тешкоћа. Добацили смо у пролазу ове прсте речи:

»Француски журналисти, хоћемо да видимо друга Троцкога. Направили смо гест, као да тражимо наше исправе.

»На служби, одговори командир страже. Болшевини изгледа, не предају томе особита значај, што се врло често прети убиством Лењину и Троцком.

Уђосмо у велико дворниште, пређосмо га брзо и дођосмо на перзи, који бране захрљали матраези и неколико маринских топова. У првој канцеларији дали су нам дозволу, да можемо да прођемо кроз цео Смолен. У другој утврдили су наш идентитет, цитали нас кога желимо да видимо, и најзад, написали плајвазом на нашим исправама да можемо ићи на трећи спрат у собу број тај и тај код Троцког. Ми устрчасмо уа стенице влажне и клизаве, на којима одвино метла није радила.

Са свим у дну великог ходника на трећем спрату, у једном повученом ћошку, налази

зација, слушати га где говори и говорити са њим, док негова писаћа машина откуцава његове заповести.

У току разговора лидер большевика приказао нам се као човек дивље енергије. Он прави утисак мрачне и кобне личности, физички заморене, која не трпи никакву дискусију. Гледајући у нама пре агенте за политичку информацију него просте новинаре, он нам је изложио своју тезу у неколико лапидарних фраза, тоном заповедничким и претњем: изгледао је као папа који широм целог света баца своју енциклику.

Питао сам га, може ли ми тачно рећи свој програм за дискусију са Немцима, која ће бити прекосутра.

— Ми ћемо им рећи да хоћемо мир. И то, мар без анексија и контрибуција, са правом народа да сами собом управљају. То је јасно и довољно. Ми ћемо то тражити за све народе.

— Да ли ће Немци примити ваше услове?

— Мораће. Ми имамо наше принципе и наше идеале, од којих не одступамо.

— А ако Немачка ипак не прими ваше услове?

— Тући ћемо се. А енергије и поуздања за толико имамо.

— Сва су средства добра за рушење пруског милитаризма.

— Ви држите да је ваш метод извршен, али савезници дене да је бољи метод: топ.

— Једи то питање или подемике?

— Питање.

— Можда ћемо и употре-

бити. Главни је, код нас нема дипломатских тајни нити чега скривеног. Ми ћемо објављивати од сата на сат, како теку преговори.

— Да допустимо да су ваше намере чисте, али да ли се може веровати у добре намере Немаца, у толико пре, што њихови социјалисти причају у ветар већ три године о некаквој револуцији?

(Срдито). Није реч о добрим намерама, већ о интервјуу, који ја сматрам, госпо-до, као саршен. Здравствуйте!

МЕЂУ ЊИМА

Цирих. — Мађарски лист »Аз Ешт« пише: »Наш вековни непријатељ, стара Аустрија почиње да нас напада систематски и отворено. Сви мангупи из Чешке и сви блесани из Аустрије нападају Мађарску.

»Једна аустријска животиња учинила је једно откриће, око кога се сад диже велика ларма: по њему је број погинулих мађарских војника незнатан а број заробљених огroman. Кад би тако било, ми би пљескали обема рукама, јер свету више треба благородна и чиста мађарска крв него аустријска. Али на несрећу Марарска је изгубила сразмерно сувише у мртвим и заробљеним и то не само због чешког издајства, већ и због погрешака аустријских генерала.«

Русије, али се Немачка труди, да се од ње заштити и прави се као да озбиљно узима преговоре, који су почели после закљученог примирја. Што се мене тиче, ја верујем, да Немачка чека, да се руска војска развије, па да онда нападне на Русију.

— Међутим, додао је дописник, Немачка продаје своје индустријске продукте и снабдева се са житом.

— То је истина. Али треба да знате, да Русија не располаже са великим количинама жита. Ове последње три године веома се слабо обрађивало; а, поред тога, ми имамо велике ма-се да исхранимо. Најзад моја се домовина данас налази у потпуној аграрној дезорганизацији.

У ЈУДЕЈИ

Лондон. — Дописник Рајтерове агенције на палестинском фронту јавља из Јерусалима:

Борба последњих дана, у којој су Турци у потпуном нереду одбачени са врло јаким положаја, један је од најсјајнијих успеха.

Турци су предузели офанзиву у ноћи између 13 и 14. децембра. Непријатељ је појачао фронт једном дивизијом коју је довео са кавкаског фронта. Тим је трупама било речено, да ће Јерусалим бити за навек изгубљен, ако не успе напад.

Сем апела на њихове религиозне осећаје, обећано је трупама да их у Јерусалиму чека обилна храна.

Први напад извршен је јутра против нашег крила; обновљени су напади, који су се сви сломили о чврстину британских војника. Турци су извршили осам напада против кључа позиција код Телелфула.

Најбоље нападе управили су источно од Јерусалима али увек без успеха. Овде је борба трајала цео дан без престанка и гранате су биле главно оружје.

Стотине турских лешева остало је према британским положајима. Британски губици били су врло незнатни.

Британске су трупе биле тада упућене против турских комуникација према Барех-Рамалаха. Наше су трупе морале напредовати преко врло тешког терена. Топови су остајали над поновима, док су се преносили на одређене положаје, и људи су се морали петити један другоме на леђа, да би могли прескочити преко гребенастих стена. Један је одред пешадије изневадио Турке, који су се спремили на напад, и уништио је на бајонет преко сто Турака.

При крају дана 14. напредовали смо четири километра на фронту од 14. километара, што значи знатан успех на тако тешком терену.

Напредовање је настављено великом брзином 15. децембра и положаји су један за другим пази у енглеске руке.

16. децембра наше трупе су заузеле све највише тачке брдовите Јудеје.

Турски губици за време ова три дана борбе цене се на 5.000 људи.

Међу заробљеницима се налази и велики број Немаца.

ВИЉЕМОВИ ГОВОРИ

Лондон. — »Тајмс« пише: Немачки цар је о Новој Години држао неколико говора, који бацају нешто светлости на стварни карактер рата. Кајзер је говорио другој армији, требало је охрабрити трупе, које је подноси сав терет борбе већ годину дана и данас су даље од победе, него што су биле у почетку године.

У његовом говору не налази се ништа о миру осим алузије о немачком триумфу и никаквог уступка вери, која у свету стално расте, у демократију и цивилизацију.

»Морнинг Пост«, коментаришући последњи говор Виљема II пише: Ми смо у Енглеској увек изненађени, кад видимо како цар Виљем општи са Богом онако фамилијарно. Такво држање код нас не постоји нигде, осим у болници за душевне болести.

АГИТАТОР РИЗОВ

Цирих. — Бугарски представник у Берлину Ризов написао је једну брошуру историјско политичког карактера у којој износи ратне циљеве своје државе у погледу балканског полуострва.

Бугарски дипломата тврди да је неопходно потребно да се при одређивању будућих граница балканских држава узму што је више могуће у обзир природне границе, које ће гарантовати економску државну независност, водећи у исто време рачуна и о историјским традицијама; али примећује да се ипак не сме заборавати на немогућност идеалних граница и да треба узети у обзир и војничке ратне резултате.

Према Ризову Турска би према Бугарској задржала границе утврђене конвенцијом у јесен 1913. године; Румунија се мора одрећи старе, као и нове Добруде и повући се у своје старе границе с југу страну Дунава; Бугарска мора да уједини све територије отргнуте јој 1878. године, да у целини анектује Тимочку долину и Македонију, о чему Ризов сматра да је изричито и доказано.

Што се тиче Србије, пошто уступи Бугарској оно што она тражи, моћи ће се ујединити са Црном Гором и тако остварити сан валаза на Јадран. Ипак да мир буде трајан, каже Ризов, треба да се Срби дефинитивно одрекну Македоније.

За Албанију, Ризов неће да буде ни под протектора том Италије, нити Аустроугарске, већ дели Албанију, дајући јужне крајеве заједно са северним Епиром Грчкој, а сјатак Србији заједно са Драчем.

Концесије Грчкој не чине се без разлога, јер Бугарска тражи од Грчке респитуацију територија по уговору од 1913. године.

Да мир пак буде сталан мораће се балканским државама наметнути, да признају арбитражу у споровама.

ЗВАНИЧНИ ИЗВЕШТАЈИ

ФРАНЦУСКИ КОМИНИКЕ

На десној обали Мезе јака артиљеријска акција, пред зору у шуми Коригр.

У Азаксу су француске патроле довеле заробљеника.

Извештај Штаба Источне Војске. Уобичајена артиљеријска активност.

Извештај од 23 сата — На десној обали Мезе Немци су напали француске положаје у шуми Шом, на фронту око 2.0 метара. Напад је сломио француском ватром.

У Л. ређу су француске трупе извршиле успешан испад у немачке линије и довеле заробљеника.

ЕНГЛЕСКИ КОМИНИКЕ

Јуче рано једно непријатељско оделење одбијено је североисточно од Армантјера. У току прошле ноћи извршили смо неколико испада у немачке ровове северно од Ланса. Довели смо неколико заробљеника и један митраљез.

Доцније. — Уобичајена артиљеријска активност.

ИТАЛИЈАНСКИ КОМИНИКЕ

Јуче су биле борбе у области виси Асолоне. Наше трупе, успешно помогнуте артиљеријом, у циљу да исправе своје линије, напредовале су северно од Остерија ди Лепре до врха долине Чезила.

НАЈНОВИЈЕ ВЕСТИ

ЛОНДОН. — Лорд Ленсдаун изјавио је своје задовољство, што је Лојд Џорџ веома јасно нагласио, да Савезници не траже уништење Немачке, већ желе да она напусти своје жеље и намере за владавином над светом. Лорд Ленсдаун верује, као и Лојд Џорџ, да је трајан и праведан мир могућан једино на основи оних услова, које је поставио Лојд Џорџ. Кад би Немачка прихватила те услове, значило би, да је са немачким милитаризмом свршено. То би у исто време значило и признање пораза.

ЛОНДОН. — Будуће седнице у Брест Литовску очекују се радознало. Верује се да ће Руси истаћи своје против предлоге на начин, који неће остављати ни какве сумње у њихову непопустљивост.

Руси је предложити да се окупирани крајеви одмах евакуишу и да њима после тога управљају одбори а ред да буде осигуран милицијом.

ЛОНДОН. — Јављају из Амстердама: Избиле су нове побуне код посаде на флоту у Валхелмсафену. Појединци се незнају још.

БЕРН. — Протестујући против револуционарне пропаганде, први немачки делегат, генерал Хофман прети да ће прекинути примирје, ако ова пропаганда одмах не престане.

И поред упорног отпора непријатељског имали смо озбиљних добитака и нанели тешке губитке непријатељу. Заробили смо 8 официра, од којих је један потпуковник и 283 војника. На вису Солароло наша одељења за напад, вршећи успешну демонстративну акцију, продрла су у непријатељске ровове.

Источно од Капозиле, једном изненадном акцијом, у силном налету проширили смо свој мостобран, отевши после јаке борбе неколико непријатељских ровова. Одбили смо све противнападе, у којима је непријатељ претрпео тешке губитке. Заробљени су 2 официра и 43 војника и заплена два рововска оруђа и неколико митраљеза.

На осталом делу фронта артиљеријска акција била је живља, нарочито у долини Бренте. Било је сукоба патрола, повољних по нас, у долини Понте Дела Приула.

Наши авијатичари оборили су 4 непријатељска аероплана, а наша артиљерија један. Два непријатељска авиона оборили су енглески авијатичари.

ЛОНДОН. — Лош се не зна какво ће бити ново држање немачких делегата. Они су приликом упуства после Крунског Савета, на коме су били Хертлинг, Килман, Лудендорф, Хинденбург и овлашћени чланови царске породице као и представници федералних држава. Изгледа да је Савет решио да учини неке уступке, како би одуговлачио преговоре.

ЦИРИХ. — Чланови аустроугарске Делегације позвани су да начине излет у Удане. Према »Најс Фрајс Преси« уписало се за излет 40 чланова.

САОПШТЕЊА

Огњан Раченковић, II одељ. мун.п. колоне, бр. п. 711 мол. да му се јаве Тодор Михаиловић, учитељ и Аца Н. порезник, оба из Митровице Косовске.

Никола Ј. Живковић болничар бр. п. 993, мол. сваког оног Србина који шта зна за Станка Бугаревића и Јана Бијца да јави на горњу адресу.

МАЛИ ОГЛАСИ

Српско Трговачко Друштво Улица Александра Великог број 4, обавља све банкарске, трговачке и транспортне послове. Препоручује нашем месту, да се користи услугама ове новчане установе за све своје послове. Врши на својој благодатној размени свих новчаних монета по повољним дневним курсевима. 7-10

МЕРОДАВАН СУД

Рим. »Трибуна« доноси разговор свога дописника са Маклаковом, руским послаником у Паризу, о људима који су данас на власти у Русији. Маклаков је изјавио:

— Чим сам дошао овде, примио сам телеграм од Троцког, у коме ме пита да ли признајем нову владу. Ако је не признам, позвао ме да поверим своју дужност ономе од својих млађих чиновника, који је вољан да је призна. Неколико дана доцније упутио ми је нови телеграм, у коме ми је затражено име чиновника, коме сам поверио своју дужност. Ни на ту депешу нисам одговорио.

— Ви сте, дакле, очекивали даљи развој догађаја запитав га је дописник.

— Наравно. Ја нисам овде да представљам људе, већ своју земљу. Русија и даље постоји. Очекујем да догађаји избаце људе, који ће знати њом да управљају и да је спасу Моје држање одговара држању посланика Енглеске, Француске и Италије у Петрограду.

Троцки из је пре неколико дана у говору, држао у Александровом у позоришту, напао и назвао их обичним приватним људима. Верујем да су они слагали раменима и прешли

преко тога, јер савезничке владе не признају у Троцком члана владе. Тек пошто се о свему изјасни Уставотворна Скупштина, моје колеге и ја донећемо одлуку. У осталом, како се може примити и схватити посланик, именован од људи, који су допринели данашњем стању у Русији? Посланик кога овде шаље Троцки, представљао би само један део моје домовине.

Да би цела Русија могла бити репрезентована у Паризу, према идејама Троцкога, требало би и Украјина да упути једног дипломату, тако исто Финска, Пољска ит.д.

— Да ли верујете, наставио је дописник, да ће се лако закључити мир између централних држава и Русије?

— Не. Уверен сам да преговори неће успети. Лењин не жели сепаратан већ општи мир. Ја у то искрено верујем. Он је, можда, једини човек, између људи који су данас на власти, који ради без икаквог свог интереса. Лењин је дубоко уверен, да је овај рат последњи акт европске буржоазије, и да ће се после овога рата одмах укинути милитаризам, капитал, својину и велике индустријске поповале. Његова утопија улази у масе и изван